

La música més bella

Text: María José Téllez Delgado

Il·lustracions: Guillem Escriche.

T i,ti,ti,ta,ta,ta,ti,ti,taaaa....

Des del carrer s'escoltaven les notes d'un piano electrònic. El so animava a quedar-se parat sota el balcó. Primer sonaven exercicis d'escalfament, després una cançó infantil popular, més tard un ritme modern. L'encarregada d'aconseguir que la música amenitzés el pas dels vianants era la Inés.

El dia que no se sentia el so del piano era només perquè la Inés havia marxat de viatge, ja que tocava encara que estigués empiocada. "Si no toco, sí que em poso malalta de veritat", assegurava la nena.

La Inés havia estat convidada a inaugurar el nou curs escolar al col·legi del poble. Estaria tota sola a l'escenari interpretant l'*Himne de l'Alegria* de Beethoven amb el seu teclat, mentre els nois i noies pujaven i es posaven al seu voltant. Un cop hagués acabat, cada un dels professors explicaria els seus plans per al curs i donaria la benvinguda a l'alumnat.

I va arribar el gran dia. Tot transcorria de manera pomposa i seriosa... fins que un dels nois més fanfarrons va empènyer a un altre per fer-li una broma, els dos van ensopegar i van caure a sobre de la Inés. El teclat va sortir del suport que el sostenia i va caure a terra. Semblava un incident sense importància, però quan la Inés es va sobreposar, va comprovar que la música ja no era la que havia de ser. Algun mecanisme havia fet que el teclat es fes malbé per dins i no hi havia manera de que sonés bé.

La Inés va percebre com una calor desconeguda li sorgia de l'estómac i va cridar enfadada empenyent als nois. Va agafar el teclat i el va estampar des de l'escenari contra el terra. Mentre ho feia, se sorprenia de la seva força i de la seva fúria, totes juntes portant-la a fer una cosa que mai hagués imaginat: destrossar el seu estimat piano davant del públic que l'havia aplaudit abans.

La ira no la deixava veure amb claredat. Només sentia aquesta calor que li pujava per l'estómac i la mandíbula atapeïda, fent-se mal a les dents.

La Inés es va quedar sense possibilitats de practicar. De l'angoixa i la ràbia es va tancar a la seva habitació dos dies, i només sortia per anar al bany i beure aigua, ja que no tenia gens de gana.

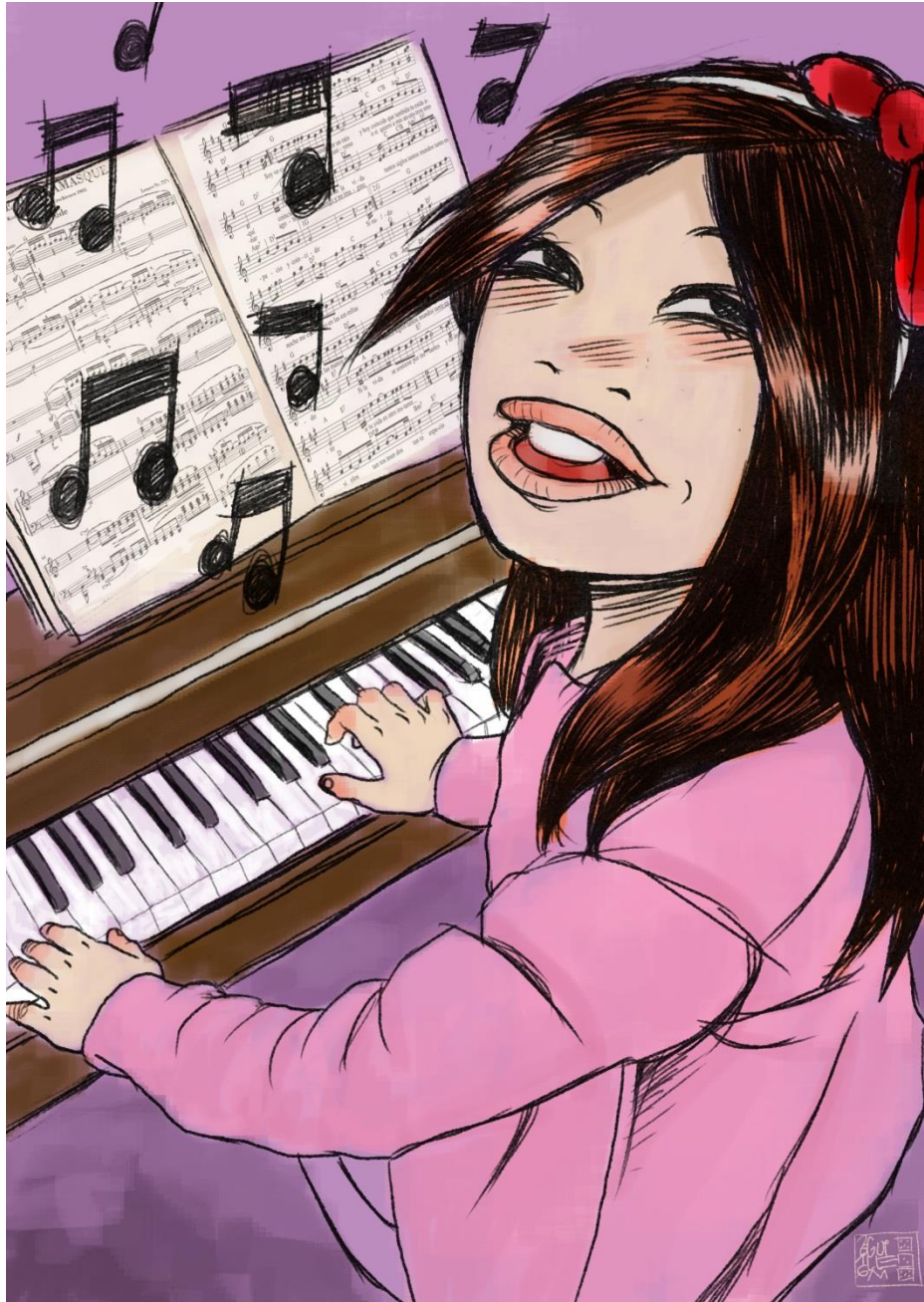
Al tercer dia es va dutxar i, mentre es mirava al mirall, va descobrir una arruga que li dividia el front en dues meitats i la feia semblar com la bruixa dolenta dels contes.

"El que faltava!" - Va murmurar encara colèrica.

El seu germà Carles de tant en tant entrava a la seva habitació i l'abraçava mentre plorava i plorava... En una de les seves incursions li va portar una sopa de marisc perquè agafés força i algunes figues verdes i pastís de prunes. Les atencions del seu germà la consolaven, però no aconseguia deixar de sentir enuig i una mica de vergonya.

Al quart dia va accedir a la invitació del seu germà per anar al parc.

Els arbres li semblaven massa vells, la llum espantosa, l'estany massa brut i, sobretot, no suportava als músics ambulants.

– Vols que ens asseguem una estona a l'herba? - Li va preguntar el seu germà Carles.

– Urghs - va grunyar.

Es van acomodar en un prat allunyats del pas, i quan no portaven ni un minut, va arribar un grup de la tercera edat.

– Marxem ara mateix, va! - va demanar la Inés.

– Espera una mica, potser et distreus - li va respondre en Carles.

Els ancians no semblaven en absolut febles o estrafets. La Inés se'ls mirava sense interès.

Serien unes vuit persones. Es van col·locar en dues files. Tots anaven amb pantalons i camisa folgada de color blanc. El primer que van fer va ser separar els peus més o menys amb l'ample de les espatlles.

– Quina bestiesa - va dir la Inés. Anem-nos-en d'aquí Carles.

– Estic cansat de donar voltes.

– Semblen un grup de fantasmes silenciosos.

– Van a fer tai-txi, potser t'agrada - li va aclarir en Carles.

Per burlar-se del seu germà, la Inés es va posar al costat del grup i va començar a imitar els seus moviments. Si ells col·locaven la mà a l'abdomen, respiraven i deixaven anar l'aire lentament pel nas, ella ho repetia.

Van començar a relaxar els peus i van anar passant per les diferents parts del cos fins arribar al capdavant. Al principi seguia rabiosa, però a poc a poc va començar a relaxar la pressió del pit, la tensió de les espatlles i sense adonar-se'n, va començar a balancejar-se com un gronxador.

Un dels participants, un senyor calb i d'aspecte elàstic, la va ajudar a col·locar de nou els peus i li va dir que imaginés que eren com arrels. La Inés va sentir una mica de por, però saber que no podia caure li va donar força i es va concentrar en pensar que era un arbre i les seves branques es movien al vent.

El seu germà la mirava atònit i feliç.

La Inés seguia repetint el que feia el grup al costat del seu nou mestre. Va començar a sentir la calma que enyorava i la força dels seus músculs li va portar la música més bella a les orelles: eren els batecs del seu cor i l'alegria que havia estat tapant i que entrava i sortia del seu cos amb la respiració, ajudant-la a sentir pau i a veure els últims dies que havia viscut com una pel·lícula antiga.

Quan va acabar la classe, la Inés es va acomiadar dels seus nous amics i li va dir al seu germà:

– Vaig a preguntar als nostres pares si amb els diners de la guardiola puc comprar un nou piano. Vull tornar a tocar.

– Ja ho veurem Inés. El que va passar va ser una cosa molt seriosa i no es pot arreglar tan fàcilment.

La Inés va sentir de nou una allau de foc que s'apoderava del seu pit, però es va concentrar en respirar i mantenir el seu cos lleuger i va notar com l'arruga de bruixa del seu front es feia finita, finita. Podia imaginar que es mirava al mirall i ja no hi era.

Fi

FAROS

*La guia de la salut i el
benestar per als teus fills*

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

SJD

Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital